

?Salafisme, wahhabisme i les armes del rei d'Espanya

Article de Jordi Martí Font que posa en context les ideologies i els negocis que hi ha entorn del terrorisme de Daesh, incloses les relacions comercials promogudes des de la monarquia espanyola, amb venda d'armes inclosa, o el patrocini de Qatar al Barça | «Si volem aturar el Daesh, la feina és gran, sense cap mena de dubte, i poc té a veure amb treure l'exèrcit al carrer com han proposat els nostres lliberticides habituals. Sí que podríem començar per trencar relacions comercials amb Aràbia Saudita i Qatar mentre no abandonin la promoció i la producció de terror»

El rei Felip VI rebent el Gran Collar de mans del rei Salman d'Aràbia durant la visita del monarca espanyol a aquest país el gener passat | Roayah News

El salafisme és un moviment tradicionalista musulmà nascut a Egipte a final del segle XIX. Els seus objectius inicials anaven encaminats a tornar a l'Islam dels Salaf (Mahoma i els seus companys), que qualificaven com a «purs», davant les següents generacions que l'haurien perdut per la «contaminació cultural amb altres pobles», l'oblit de les fonts de l'Alcorà i l'auge de les supersticions. Alhora, buscava reformar la doctrina islàmica per adaptar-la a la seva contemporaneïtat sense occidentalitzar-la.

Aquest moviment va rebre les influències del wahhabisme, un moviment fonamentalista islàmic anterior creat per Muhàmmad ibn Abd-al-Wahhab al segle XVIII. Aquest partia de la base que, després de les tres primeres generacions a partir de Mahoma totes les innovacions i canvis havien provocat que la fe es corrompés. Situaven en el centre de tot una lectura restrictiva de l'Alcorà i altres textos i, fins i tot, negaven alguns dels principis bàsics del sunnisme. Això no impedia que la sunnita fos la comunitat islàmica a qui anés adreçat el seu missatge, sobretot pel fet que xiïtes i sufís, segons ells, estaven molt més allunyats dels ensenyaments primigenis i fins i tot veneraven sants, quelcom completament prohibit pel wahhabisme.

El wahhabisme, des del seu inici, mostrava una clara voluntat d'expansió mundial a partir de centres d'estudis i mesquites arreu del món i, per a això va rebre el suport de la casa Saud, que acabaria imposant aquesta lectura de l'Islam a Aràbia i promocionant-la arreu del món gràcies al suport de la casa reial saudita. Avui en dia, són Qatar i Aràbia Saudita els principals impulsors de l'expansió d'unes propostes polítiques (religió i política esdevenen el mateix) que són totalitàries i que es troben en la base ideològica d'organitzacions com al-Qaida o l'autoanomenat Estat Islàmic (Daesh).

El passat 17 d'agost, els Països Catalans vam viure un atac terrorista assumit per l'autoanomenat Estat Islàmic que va provocar 13 morts a Barcelona i un a Cambrils, així com desenes de ferits i la mort de diversos membres del grup terrorista que els va dur a terme. Aquest atac tenia diverses intencions i una d'elles era acabar amb la que els terroristes anomenen «la zona gris», allà on hi ha la majoria de la població que té clar que Daesh és un grup terrorista però l'absoluta majoria de persones que segueixen l'Islam hi estan en contra, alhora que en són les principals víctimes mortals. És evident que no ho han aconseguit. La solidaritat entre les persones davant dels criminals del Daesh ha fet impossible que la majoria de la població caigués en la igualació de terrorisme amb Islam, llevat de petits grups de l'extrema dreta i feixistes que busquen exactament el mateix que el Daesh, acabar amb «la zona gris».

Segons el wahhabisme, la jihad és un dels objectius bàsics de qualsevol «bon musulmà». És la manera d'aconseguir els seus objectius, a través de la violència -d'un atemptat en aquest cas- i d'imposar el seu criteri a l'interior de la Umma (la comunitat dels creients). És per això que la major part de morts pels jihadistes arreu del món són musulmans que no segueixen les interpretacions de l'Islam primigeni que predica el wahhabisme. Els infidels, els que no són musulmans, són un segon objectiu, l'objectiu que perseguen els assassins de la Rambla i Cambrils. Cal una construcció ideològica important per tal d'aconseguir convertir persones que són com tu en enemics que mereixin la mort indiscriminada. És per això que la propaganda és importantíssima però és clar que per fer-la cal una ideologia per propaganditzar i aquesta arranca, es nodreix i es construeix a partir del wahhabisme i del salafisme.

Anem una mica més enllà. Està clar que el Daesh ha crescut a partir de l'extensió d'un islamisme negador i hostil davant qualsevol altra lectura de l'Islam que no sigui la seva. Està clar que l'extermini de la societat occidental (tota la no islàmica, que professa altres religions o és laica), la defensora de les llibertats públiques i la democràcia, és un dels seus objectius centrals. I està clar que aquesta construcció ideològica i la seva expansió són conseqüència, sobretot, del suport que el wahhabisme i el salafisme han rebut per part de Qatar i Aràbia Saudita. Aleshores, per què l'Estat espanyol manté tan bones relacions amb aquests dos estats? Fem-nos més preguntes.

Per què el Barça va portar durant diverses temporades propaganda de Qatar Foundation a la seva samarreta (amb l'evident voluntat de netejar el nom del país de les acusacions d'estat criminal) i fins i tot el seu president, Sandro Rosell, afirmava davant qualsevol qüestionament que «els valors de Qatar són els valors del Barça»? Per què gairebé ningú no es queixava quan la relació amb el terrorisme del Daesh no era només un rumor i fins i tot el ministre alemany de Cooperació i Desenvolupament, Gerd Müller, acusava Qatar de finançar-lo? Calia esperar que el clam fos eixordador per entendre que la guerra global que estem vivint no admet justificacions «comercials» de pacte amb qui estén les teories que porten a llençar furgonetes Rambla avall amb l'única intenció de fer com més morts millor?

Els arguments positivitzadors de les relacions comercials amb aquests estats són terribles però no els podem obviar, perquè existeixen i no s'aturen fins que els advertiments del que aquestes relacions poden arribar a provocar es materialitzen de la pitjor manera. Sabem que prop de quatre mil empreses espanyoles tenen contactes comercials «molt positius» amb Aràbia Saudita i Qatar i això per a determinada gent es veu que és sagrat, més enllà del fet que, a banda d'exportadors de salafisme i wahhabisme, Aràbia Saudita, per exemple, és un infern per a les dones, que no tenen cap mena de dret i són negades com a persones; per a les persones lgtbi,

directament exterminades; i per a qualsevol que posi en dubte la monarquia amiga dels Borbons. Els informes d'Amnistia Internacional ho deixen ben clar i són accessibles a la xarxa. El suport incondicional dels amos dels EUA, també.

Alguns podrien justificar les «bones relacions comercials» dient que «els diners són els diners», si no fos que aquestes «bones relacions» també inclouen, per exemple l'any 2016, la venda d'armes per valor de més de 116 milions d'euros repartits entre míssils, bombes incendiàries, drons, pots de fum, torpedes o mines. I això no és res si tenim en compte que l'any anterior les vendes van arribar a 546 milions i, el 2014, a 293.

Per tal d'assegurar les vendes d'armes, Felipe VI, que treballa com a rei d'Espanya i és membre d'una família tradicionalment amiga de la que domina Aràbia Saudita, va visitar el gener del 2017 el país amb el ministre d'Afers Exteriors (Alfonso Dastis) i del de Foment (Íñigo de la Serna). Sí, el rei que visitava ferits de l'atemptat de Barcelona als hospitals acompanyat d'una colla de fotògrafs i que es proposava per encapçalat la manifestació de rebuig a l'atemptat amb el lema «No tinc por» és també «amic», «molt amic» segons la propaganda oficial, dels que estenen per tots els mitjans al seu abast les teories que van portar cinc nois de Ripoll a intentar assaltar el passeig marítim de Cambrils amb destrals i ganivets per provocar tants morts com fos possible.

Com que no tenim informes públics accessibles sobre l'extensió del wahhabisme als Països Catalans o a l'Estat espanyol, recorreré als que sí són accessibles -es poden consultar a la xarxa- sobre el Regne Unit i el finançament estranger de l'extremisme religiós en aquell país. El document de The Henry Jackson Society (<http://henryjacksonsociety.org/wp-content/uploads/2017/07/Foreign-Funded-Islamist-Extremism-final.pdf>) explica que els diners necessaris per estendre el wahhabisme procedeixen de governs i fundacions del Golf Pèrsic, però és Aràbia Saudita l'estat que més diners ha invertit en aquest aspecte: uns 2.000 milions de dòlars el 2007 i al voltant del doble en l'actualitat.

Som massa grans per creure'ns sopars de duro. Cap motiu és prou fort per mantenir bones relacions, i menys bones relacions comercials basades en la venda d'armes, amb qui promociona ideologies totalitàries i violentes com el wahhabisme i el salafisme en les versions expandides per Aràbia Saudita i Qatar. Sabem molt bé que per acabar amb el terror del Daesh no podem establir ponts comercials amb qui el predica i el propaganditza, no podem normalitzar el monstre per molts diners que tingui.

Si volem aturar el Daesh, la feina és gran, sense cap mena de dubte, i poc té a veure amb treure l'exèrcit al carrer com han proposat els nostres lliberticides habituals. Sí que podríem començar per trencar relacions comercials amb Aràbia Saudita i Qatar mentre no abandonin la promoció i la producció de terror; continuar, ja que hi som, investigant les fortunes personals de qui durant anys s'ha folrat amb aquest «comerç» (un d'ells es diu Juan Carlos I i cobrava fins fa poc com a rei d'Espanya); i tancar la ronda fent fora de la feina aquest que ara fa de rei per incompetent i responsable de rentar la cara a qui expandeix i patrocina el terrorisme del Daesh.

Amb això, insisteixo, just començaríem la feina que hi ha però també és cert que treballar amb una pedra a la sabata fa de mal fer. Tenim al davant una feinada que necessitarà tants caps i tantes mans com sigui possible. Però per a això no patim perquè hi són i segur que l'últim que volen és estendre més odi, encara que a alguns caps coronats els generi grans beneficis.